

tinget og ogsaa vinde den højtærede Justitsministers Bifald. Om det er muligt, ved jeg ikke; vi har da Lov til at forhandle om det.

Ligesom jeg synes, den højtærede Minister staar svagt i den Stilling, han har taget til § 6, forekommer det mig, at han staar svagt, og jeg vil sige meget svagere, i den Stilling, han har taget til § 21. § 21 stiller Forældrene lige i Ægteskabet med Hensyn til Forældremyndigheden over Ægtebørnene, men Paragraffen siger ikke noget om, hvad der skal ske, naar de ikke er enige, og i den Diskussion, der er ført om denne Sag, siger den højtærede Minister: Naar de ikke er enige, beværer man status quo; idet man beværer status quo, undgaar man, hvad den højtærede Minister saa meget ønsker at undgaa, at Trediemand blandes ind i Forholdet mellem Ægtefællerne. Men jeg tror ikke, den højtærede Minister rigtig har set her, hvad Begrebet status quo vil sige. Det kan ikke sammenlignes med det tilsvarende Begreb paa andre retslige Omraader, fordi i visse Tilfælde vil Bevarelsen af status quo betyde et ganske overordentlig stort Onde for Barnet, som jo ogsaa er Part i Sagen. Der er ovre i det andet høje Ting til Belysning af denne Sag gjort nogle Bemærkninger af Hr. Herman Trier, som efter min Mening var fuldkommen træffende, men jeg vil gerne ændre en lille Smule ved hans Eksempel for om muligt at vise den højtærede Minister, at Eksempler af den Art meget let kan indtræffe, og at man, naar et saadant Tilfælde indtræffer, ikke kan bevare status quo uden at paaføre Barnet alvorlig Skade for hele Livet. Jeg sætter, at to Ægtefæller — og her taler vi jo om Ægtefæller i Ægteskaber, i hvilke der kan komme ret alvorlige Stridigheder — bliver uenige om, hvorvidt deres Barn skal sendes til en Kostskole, eller om Barnet skal blive i Hjemmet og gaa i en af Byens tilsvarende Skoler. Man kan godt forstaa, at en saadan Uenighed kan opstaa i Ægteskaber, hvor der ikke er den fulde og ønskelige Harmoni mellem Ægtefællerne, at Manden, tager jeg som Eksempel, kan mene, at Barnet har bedst af at komme i en Kostskole, fordi det saa hyppigt i Hjemmet er Vidne til Forældrenes Uenighed paa andre Omraader. Kvinden derimod kan paa Grund af Moderfølelse maaske komme til et andet Resultat; hun vil have sin Søn hjemme hos sig, hvad der utvivlsomt i mange Henseender kan være det bedste for Barnet, og hun mener i Kraft af sin Del af Forældremyndigheden, at Barnet skal blive hjemme og gaa i

en af Byens højere Almenskoler. Nu siger den højtærede Minister: Naar de ikke er enige, skal de blive enige. Det er den højtærede Ministers første Argument. Det vilde, hvis det blev anvendt overfor dem, der har Tilbøjelighed til at stjæle, være et fortrinligt Argument; men jeg tror ikke, det har vist sig videre holdbart i Livet. Altsaa, vi kan ganske sikkert blive enige om, at den Betragtning, at de skal blive enige, har ikke den allerringeste Smule paa sig. De bliver altsaa ikke enige, og naar de ikke kan blive enige, maa ingen Trediemand træde til, siger den højtærede Minister. Saa skal vi bevare status quo.

Ja, men hvad er saa status quo i dette Tilfælde? Den Dreng, om hvilken Striden i det af mig valgte Eksempel staar, gaar i en Kommuneskole eller i en dertil svarende Skole. At bevare status quo betyder, at han bliver gaaende i denne kommunale Skole, og at han bliver unddraget enhver af de foreslaaede Former for højere Undervisning; og det kunde jo tænkes, at den Dreng, hvis nu Forældrene ikke var uenige, kunde udvikle sig til en genial Ingeniør, ja, man kunde saamænd tænke sig, at der kunde blive en dygtig Justitsminister ud af ham; men det forhindres ved, at Forældrene ikke kan blive enige, og at vi, fordi vi har den nuværende højtærede Justitsminister, skal bevare status quo. Det er den ene Side af Sagen. Det vil interessere mig at høre, hvorledes den højtærede Minister vil klare den Vanskelighed og forklare det høje Ting, hvad han egentlig forstaaer ved status quo, og hvorledes den højtærede Minister med sin Opfattelse af dette Begreb vil gøre det muligt i det af mig opstillede Eksempel, at Barnet faar en højere Undervisning paa fyldestgørende Maade. Hvis Barnet nemlig ikke faar det, er det for det første til Skade for Barnet direkte, og dernæst er det til Skade for Samfundet ved, at den højere Værdi, som kunde tilføres Samfundet ved, at et Barn faar en fyldigere Undervisning, unddrages Samfundet. Naar jeg har valgt dette Eksempel, er det jo ikke det eneste tænkelige, men det er blot valgt for at prøve den højtærede Ministers Fortolkning i et konkret Tilfælde.

Men det er ikke den eneste Side af Sagen. Det forekommer mig mærkværdigt, at man i det andet høje Ting helt har glemt en anden Side af denne Sag, nemlig det umiddelbare pædagogiske Hensyn til Barnet. Jeg mener ikke, at Børn tager nogen Skade af, at de erfarer, at deres Forældre kan være uenige om forefaldende Spørgs-